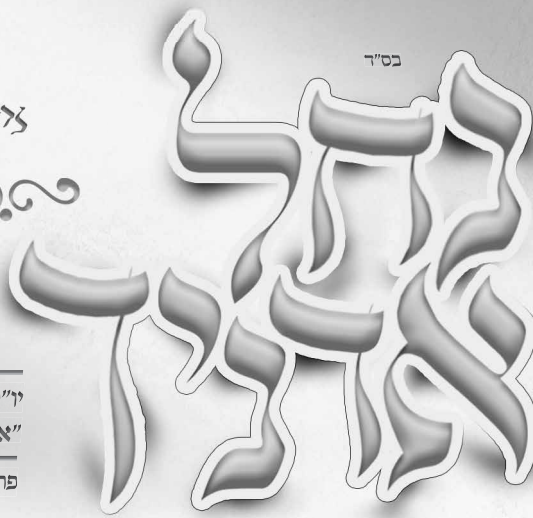

יו"ל ע"י התאחדות האברכים
 "אדנים לתורה" דחסידי זוטשקא
 פר' בהעלותך תשפ"ה • גליון ש"ט

נחל קדומים

מעין נובע במשנת כ"ק מרן רבו"ק ז"ע

"באחת" יתקעו

"האספו ואגידה לכם את אשר יקרא אתכם באחרית הימים" (בראשית מט"א), ידועים ומפורסמים בשם צדיקים בכמה אנפי, ובשם צדיקי קארלין מובא בזה"ל "האספו", זאמלט זיך איין אין איינעם [האספו יחדיו], "ואגידה לכם" וועל איך איין זאגין [אז אגיד לכם], "את אשר יקרא אתכם" - אז דאס וועט איין ארויס רופן פין גלות באחרית הימים, דער האספו וועט איין ארויס רופן פין דעם גלות [האסיפה יקרא אתכם ויוציא אתכם מן הגלות]. ולכן שמו דגש גדול על אחדות בני ישראל, ועל ידי כך ניושע בתשועת עולמים.

ואלו הם דברי הרה"ק האור לשמים בפרשת עקב (וביה"ק הנחל יצחק מביא יסוד זה בפרשתו והנה בספר חסד המאמר זצ"ע כונתו רבני, עם כל זה יסוד זה כתב האור לשמים שם), "והיה עקב תשמעון וכו' (דברים ז' י"ג), דהנה כתיב (זכרי' י"ד ד') "ועמדו רגליו ביום ההוא על הר הזיתים", דהנה עתה בדור הזה צריכים אנחנו לתקן רגלים דא"ק, ועיקר התיקון תלוי שיהי' אהבה ואחוה ודביקות בין אומה הישראלית, "ודבר זה צריך לפרסם", אע"פ שהדור הזה נוכל לומר עליו שהוא דור דעה, אבל כל אחד אינו רוצה כי אם בתיקונו ואינו משיג על כלל ישראל, והעיקר להשיג על התיקון העולם. זה שאמר בזוה"ק (ח"ג קכ"ז ע"ב) "עד אימתי ניתב בקיימא דחד סמכא" [עד מתי נשב בקיום עמוד אחד], כי כשיש אחדות בין ישראל נעשה מהם פרצוף שלם, וחי' להיפך. זה פירוש והיה, לשון שמחה, שיהיה שמחה לפני הבורא ב"ה, עקב תשמעון, עקב רומז על עוקבא דמשיחא, תשמעון לשון אסיפה, דהיינו בעוקבא דמשיחא יתקון העקביים, במה שישיראל מתאספים יחדיו ויש ביניהם אחדות. ועל ידי זה יזכו לגאולה ויומתקו כל הדינים, זה מרומז בתיבות תשמעון את המשפטים האלה, כי אלה רומז על דינים ח"ו, וכשיהיה אחדות בין ישראל אז יוכלו להמתק הדינים ולהעלות אותם אל עולם עליון סוד השמחה, ע"כ לשון קדשו.

והביאור בזה כתב הרה"ק האגרא דכלא ג"כ בפרשת עקב, שהרי כל אחד יש לו מה להשלים בנשמתו, ועל ידי חיבור עם כלל ישראל יתקן כל אחד תיקון נשמתו. זה לשון קדשו: "כבר נודע שהדורות האחרונים קודם ביאת המשיח כמו אנחנו כהיום הזה הנשמות נקרא עקבות משיחא, להיות שבדורות האחרונים הם בסוד עקביים וכו' והנה בכל דור ודור היינו הדורות הראשונים השלימו תיקון הראש אזי נגד זה נברר הקדושה מהראש דקליפה דסט"א, וכן בכל שאר הדורות עד בוא הזמן עקבות דמשיחא כאשר יתקונו הנשמות הללו שהם מבחינת עקב, אז יתברר מהעקב דסט"א הניצוצין ולא ישאר בהם שום חיות, אזי יתגלה כבוד מלכותו יתברך שמו אין עוד מלבדו והאלילים

כליל יחלוף, וכו' והנה להיות בסוף יומיית האילין הנשמות הם קטני הערך, צריכים מאד להסתייע זה מזה כי לא יספיק כח אחד בפני עצמו להשלים תיקונו, על כן מה מאד צריכים להזהר בדורות הללו באהבת חברים מקשיבים ללמוד התורה ושמירת המצוות בכנופיא". עד כאן לשון קדשו.

ואם באחת יתקעו ונועדו אליך הנשיאים ראשי אלפי ישראל. איתא באור לשמים (ע"ש בע"א, זכ"ט), דתקיעה הוא ענין תקיעת כף והתחברות. דאמה"כ "ואם באחת יתקעו" אם היו בני ישראל מתחברים להיות באחת, בלא פירוד לבבות. אז "ונועדו אליך כל הנשיאים בעדה", שכבר הי' קיבוץ גלויות.

והנה כיון שעדיין לא נושענו, ממילא מוכח מזה שעדיין חסר לנו האחדות והשלום. ושמעתי לפרש הפסוק (תהלים קט, מה) ואתהלכה ברחבה כי פקודין דרשתי. כשאני רוצה לדרוש, צריך אני להתהלך תחלה ברחובות העיר שאהי' בקי בכל עניני, ואז אדע מה לדרוש. אמנם ענין האחדות והשלום גם בלי דרישה וחקירה ראוי לדבר בו, דכיון שעדיין לא נתקבצו הגלויות, ממילא מוכח שאין לנו אחדות בשלמות.

וכתב הרמב"ם (סוף הלכות תענה) גדול השלום דכל התורה לא נתנה אלא לעשות שלום בעולם, שנאמר (משלי ט) דרכי' דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום. והוא ממאז"ל (מסעי טז) דאמרו כל התורה נמי מפני דרכי שלום הוא דכתיב דרכי' דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום.

והנה אנו אומרים לפני קיום כל מצוה "לשם ייחוד קודשא ב"ה ושכינתו", שע"י המצוה יתקון הפגם המפריד בין הקב"ה והשכינה הק', וזוכה לאוקמא שכינתא מעפרא ולקרב הגאולה השלימה. ולכא' הרי אמרנו שתכלית התורה הוא השלום. אך היינו הך, שהרי אמרנו ואם באחת יתקעו כו' שע"י האחדות תהי' הגאולה. ואז יהי' ייחוד קודשא ב"ה ושכינתו.

והנה קירוב הגאולה תלוי הרבה בלימוד זכות על כלל ישראל כי כשמקטרגים ח"ו זה על זה מעוררים דינים ח"ו ומעכבים הגאולה ר"ל. אבל כשדנין זא"ז לכף זכות, והוא האמת שישיראל קדושים, אלא שצריך לגלות זכותם בעולם, ואז ממילא יכריע הכף זכות של כל ישראל וזוכה להגאולה השלימה.

...כשדנין זה את זה לכף זכות, והוא האמת שישיראל קדושים כנ"ל, אז יכריע הכף זכות של כל ישראל וזוכה לגאולה שלימה. זהו שרמז הכתוב "ואם באחת יתקעו" ע"י האחדות והשלום ידונו זה את זה לכף זכות "ואז ונועדו וגו'".

(נחל יצחק - בהעלותך)

חלוקי הגנה

פלאות התורה מאוצרותיו של הגה"ח ר' זרח רונטל שליט"א

"שלך לעולם קיימת"

ענין הפיוס של אהרן באור המערה הקיימת לעד

מה היה חלישות הדעת, ומה הפיוס של אהרן

רש"י הקדוש בד"ה הראשון בפרשה מביא: "למה נסמכה פרשת המנונה לפרשת הנשיאים, לפי שראה אהרן חנוכת הנשיאים חלשה אז דעתו שלא היה עמהם בחנוכה לא הוא ולא שבטו, אמר לו הקב"ה: חייך שלך גדולה משלהם שאתה מדליק ומטיב את הנרות".

וכזה העלו מפרשי התורה כמה תמידות:

האחא, מה יש מקום לחלישות הדעת, הלא כמו שכל נשיא שבט הקריב יכול היה אהרן הכהן שהוא נשיא שבט לוי לבוא ולהקריב, ומי מנע ממנו להקריב אם רצה.

ועוד זאת בשל"ה הק' (מאמרי ניסן) מובא שביום י"ג ניסן לאחר שאהרן הכהן ראה שבי"ד הימים הראשונים של ניסן הקריבו הנשיאים, בו ביום חלשה דעתו, ואז ביום י"ג ניסן אמר לו הקב"ה "שלך גדולה משלהם" וכו'. ואז ניתנה לו פרשת המנונה. ולכאורה צריך להבין הרי בא' ניסן כשהתחילה עבודת המשכן כבר הדליק אהרן הכהן המנונה, וא"כ מה שייך לפייסו בעבודה שכבר עובד בה מא' בניסן.

לעשות חפצא מהתעוררות דקדושה

ודברים מופלאים מובאים בשם משמואל (פ' בהעלותך) ובישמח משה (בהקדמה לחומש בראשית) ובשפ"א (פ' צו תמ"ז), ע"פ המובא ברמב"ן על שיר השירים במאמר האמונה וביטחון עה"פ "אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ", שכאשר מתעורר בלב אדם שפע של אהבת הבורא, צריך שיתלבש בבחינה של עולם העשיה לעשות פעולה שהיא תהיה הכלי והחפץ שבו תתלבש אותה התעוררות. כגון שילמד תורה או יעשה מצוה בפועל, שאל"כ לא יהיה קיום לאותה התעוררות. וזהו "מה תעירו ומה תעוררו את האהבה עד שתחפץ", שתהיה מלובשת בחפץ שיהיה עבורה כלי לקיום אותו התעוררות.

וכידוע בכוונות הארז"ל שבכל יו"ט מגיע שפע רוחני שפע מוחין עליונים, והכלי לזה זה המצוות שבאותו החג! ובספר אהבת אברהם כתב, שלכן לא רצה א"א לעזוב העקידה לפני שיטיף מיצחק דם, והוצרך לאיל אחא, כדי שיהיה כלי לאותו אור של העקידה ועי"ז נשאר לדורות. ולכן כ"כ ניסה השטן להפריע לקחת האיל, שלא רצה את אותו קיום העקידה לדורי דורות.

ובעבודת בימה"ק בכל יום שהושפע אהבת ה' לבני, הכלי לזה היה התמיד של שחר ובין הערביים. ובשבת שנשפע יותר ריבוי שפע, נוסף הכלי של קרבן מוסף. וכן בכל יו"ט שנוסף יותר שפע צריך יותר קרבתו שיהיו הכלי.

והנה לאחר שבנ"י חטאו בחטא העגל, והיו מושפלים מאד בנפשם ולא ידעו אם תתקבל תשובתם. ואחרי שנתבשרו ב"סלחתי דבריך" ובנית המשכן, נמשך הענין מחנוכה שנסתיימה בנייתו. וכל אותו עת היו באים למרע"ה לשאול מתי כבר יזכו לראות שהם מרוצים לבורא והבורא משרה שכינתו ביניהם בפועל.

המשך בעמוד ב' <<<

ריבוי האהבה של ישראל וההתחדשות בכל יום של אהרן

והנה בר"ח ניסן כאשר לאחר כ"כ הרבה זמן של המתנה בנו המשכן, הרגישו בני ריבוי עצום ונורא של אהבה בנפשם, וכל הכלים הרגילים שעושים בכל יום לא הספיקו, ולכן נכנס בלבם של הנשיאים לעשות לעצמם אותה אהבה כלים ע"י הקרבנות הנוספים האלו. אבל אהרן הכהן היה בדרכה שכל יום התחדש נעוריו בעבודתו ית', ולכן כל יום הקריב המנחות חביתין כאילו נחנך מחדש באותו יום.

והשתא מסביר השם משמואל שכאשר ראה את הנשיאים שרצים להביא כל יום כלים לאותה האהבה המיוחדת שהושפעה באותו יום, חלשה דעתו מדוע אינו מרגיש אותו בעירת הלב שלהם שהם מרגישים היום מה שלא היה אתמול, ואצלו אותו אש שמרגיש היום הרגיש ג"כ אתמול. לזה פייסו הקב"ה - כפי שאיתא במדרש שאמר לו "שלך לעולם קיימת", שבשונה מהנשיאים שעכשיו בוערים אבל אין להם קיום תמיד, משא"כ אצלך "שלך לעולם קיימת" - שהאש אינה כבויה לעולם.

ומוסיף השם משמואל שלכן פייס הקב"ה את אהרן בהדלקת המנורה, שהרי הגמ' אומרת במס' שבת שמי שמוציא שלהבת מרה"ר לרה"י פטור, שאין זו אותה שלהבת שהוציא, שכן דרך אש שמתחדש כל רגע ואין זה אותו האש שהייתה מקודם. וזה ענין ההדלקה ששייכת לאהרן הכהן, שיש בו התחדשות תמידית שלא מפסיקה לעולם.

וחידוש נפלא מובא ב**אלישינן** הק' שמבאר מהו כפל הלשון בפסוק "דבר אל אהרן, ואמרת אליו", שבתחילה נאמר לאהרן הכהן עצם ציווי ההדלקה, וזה התחיל בא' ניסן, ואח"כ בי"ג ניסן קיבל אהרן הכהן את הסודות הנוראים של המנורה והאורות הגנוזים והטמונים שיש בה.

ובאמונת עתן מוסיף, שזה הכוונה "להגיד שבחו של אהרן שלא שינה", שגם לאחר י"ג ניסן שכבר קיבל את פר' בהעלותך עם סודות המנורה, מלמד שלא שינה, שלא ראו עליו שום שינוי.

כל ההשגות בתורה מכח המנורה הטהורה

וחידוש נורא אומר המהר"ש קלוגר ע"פ מה שמובא ברדב"ז בפירושו מגן דוד על התורה (פ' ויחי), שהנה מי שמסתכל על הלבנה במילואה רואה שם צורת אדם, וזוהי צורת יעקב אבינו ומוסיף שם שבעצם יעקב אבינו מידתו 'תפארת' סוד השמש, ולמעשה בשמש של עולם העשיה נמצא צורת יעקב בתוקפו ובתפארתו. אלא שאין שייך שאדם יוכל להסתכל בזה. ולזה עשה הבורא שיראה וישתקף בלבנה דמות יעקב אבינו, ועי"ז יוכלו שיהיה בזה אחיזה בעוה"ז.

ואומר המהרש"ק כיון שרצה הקב"ה שיוכל להיות לנו השגה ותפיסה באור אין סוף ב"ה של הקב"ה, וזה ע"י התורה הק' שהיא המקיפה דעתו של הבורא, ואור התורה הק' משתלשל ע"י אור המנורה הק', שכל מה שיכולים להשיג בתורה הק' בשכלנו המגושם הוא ע"י המנורה הק'.

וכן מבאר במהרש"ק את הפסוק "כמראה אשר הראה ה' את משה", כמו שזכר משה להשיג בהקב"ה ובתורה בחינת "במראה ולא בחידות", "כן עשה את המנורה", שעי"י המנורה עשה הבורא שיהיה אפשרות שיהיה בו השגה, ע"י אור התורה שהושפע מהמנורה.

וחידוש נורא מוסיף המהרש"ק, שבכל כלי המשכן היה מצווה הקב"ה למרע"ה שישתכל בכלים שנמצאים במקדש של מעלה, "וראה ועשה בתבניתם" כאן למטה באותה תכנית שראה בעליונים. משא"כ את המנורה הק' של מעלה נטל הקב"ה מלמעלה והורידה בעצמה כאן למטה, שאינה העתקה מהציור העליון אלא ממש "כמראה אשר הראה ה' את משה" - את המנורה העליונה, "כן עשה את המנורה" שהיא עצמה תורד ולא בתבניתה, ולכן לא נכתב מי עשאה. ובמדרש אגדה ג"כ מפורש הענין "כן עשה" - ע"י הקב"ה נעשית, שנתן את אותו הדבר ממש שעשה למעלה, וכאן נשתלשל למנורת זהב.

נחל איתן

טללי טוהר מתוך דא"ח של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

"פקודי ד' ישרים משמחי לב"

והנה כל זמן שהלכו ישראל במדבר היתה דביקות בני לוי לקדושת התורה ע"י נשיאת ארון העדות, אבל כשהיו ישראל על אדמתן ולא הוזקקו יותר לשאת את הארון היתה דביקות בני לוי בלימוד התורה ע"י עסק התורה בבתי כנסיות ובתי מדרשות, ולכן שוב לא נפסלו הלויים מחמישים שנה ואילך לשירה ולזמרה ורק כשהי' משא בני קהת בכתף הי' תלוי בזה שירת הלויים.

ומה שכתב רש"י ז"ל דחזור הוא לנעילת שערים ולשיר וכו' יתכן דהיינו ע"ד שכתב בפרקי אבות ש"ושרת עם אחיו" היינו בעצה, וה"י אינו יכול לעבוד עבודת משא בכתף שזו עבודה עצמית אבל יכול ליתן עצה ולסייע לאחיו בכל העבודות שיש בהם סיוע ועצה כגון כיצד לנעול השערים וכיצד לשזור בקול נעים וכו'.

והנה ידוע דעל מגינו של דוד המלך הי' חקוק מזמור "למנצח בנגינות מזמור שיר" בצורת המנורה, ובספר מנורת זהב טוהר למהרש"ל כתב דכל מי שמתפלל מזמור זה בצורת המנורה בהנץ החמה יהי' חשוב לפני הבורא עולם יתברך כאילו הוא מדליק נרות בבית המקדש ולא יאונה לו כל רע וכו'.

ובזוה"ק (פרשת יתרו) איתא שכאשר הי' דוד המלך עוסק בתורה בלילה בשעת חצות הי' רוח צפונית מבטשת בכיור והי' הכינור מנגן מאליו ואומר שירה, כי הוא הזמן שהשי"ת מתעורר כביכול ליתן טרף ומזון לכל הברואים ואז מבקשים כולם "אלוקים יחננו ויברכנו" להשפיע לנו שפע מזון "ויאר פניו אתנו סלה", וכאשר רוח צפונית מנשבת הוא אומר "לדעת בארץ דרך בכל גוים ישועתך" שכולם ידעו דרכי ד' ואפילו בגוים ידעו ישועתו, ואז הי' הכינור אומר "יודוך עמים כולם" שכל העמים יהיו נכנעים אל הקדושה והארץ שם בזוה"ק בקדושת המזמור הזה.

והנה כשהי' הכהן מעלה הנרות במנורה הטהורה הי' משפיע על ידה אור תורה לכל ישראל וכמו"כ השפעת פרנסה הנצרכת כדי ללמוד מתוך שמחה והרחבה, כי אור המנורה רומזת לתורה הנלמדת מתוך אורה ושמחה כשכפתורים וציצים ופרחים של מתיקות התורה מעטרין אותה, ותורה כזו מאירה מול שולחן הפנים ומשפיעה שפע פרנסה לישראל.

ובספה"ק חקל יצחק כתב ברמז "זה מעשה המנורה מקשה זהב וגו'", שהדלקת המנורה שמרמזת לאור התורה עושה ומשפיעה שאפילו מי שיש אצלו בחינה של "מקשה זהב" שיש לו קושי בפרנסה, "עד יריכה עד פרח" יריכה עד פרח בגימט' חיים עושר כבוד שע"י הארת המנורה יושפעו עליו חיים של עושר וכבוד.

ויתכן שזהו שרמזו רז"ל שלך לעד קיימת שאע"פ שהמנורה עצמה אינה קיימת בזמן הגלות אבל סוגלת המנורה שהיתה משפיעה שפע תורה ופרנסה לישראל קיימת לעד, שהרי אמירת למנצח בנגינות בצורת המנורה נחשבת כהדלקת המנורה ומביאה הצלחה ופרנסה לאומרה, ודוד המלך הי' מנגן במזמור זה להשפיע שפע קודש לישראל ואח"כ היו נכנסים אליו ואומרים לו "ישראל עמך צריכין פרנסה" והי' מורה להם לצאת למלחמה ולהביא השפעות לישראל.

מזמור "למנצח בנגינות" מרמז על הנצחון שיש לישראל ע"י לימוד התורה בשמחה של ניגון שהוא הארת המנורה בבית המקדש, ולכן הי' מזמור זה חקוק על מגן דוד כי שבו בו כח הנצחון נגד כל האויבים שיכניעו עצמם כל אומות העולם לישראל בכח מתיקות התורה של ישראל, כי באורייתא ברא קודשא ב"ה עלמא ומי שדבוק בתורה מוכרח העולם להכנע לו.

ויהי רצון שנזכה להטות שכמנו לקבל עול תורה בשמחה ועי"ז יושפעו עלינו כל ההשפעות הטובות ברוחניות ובגשמיות אכ"ה.

בהעלותך את הנרות וגו' ברש"י הביא דרשת רז"ל שחלשה דעתו של אהרן לפי שלא הי' בחנוכת הנשיאים לא הוא ולא שבטו ואמר לו הקב"ה שלך גדולה משלהם שאתה עומד ומטיב את הנרות, וברמב"ן הביא דרשת רז"ל שאמר לו הקב"ה שלך לעד קיימת וביאר דהכונה לנר חנוכה הוא המשך להדלקת נרות המנורה.

והנה לגבי הלויים אמר הכתוב "ומבן חמישים שנה ישוב מצבא העבודה ולא יעבוד עוד", וכתב רש"י ז"ל "ולא יעבוד עוד עבודת משא בכתף אבל חזור הוא לנעילת שערים ולשיר ולטעון עגלות זהו "ושרת את אחיו" "עם אחוה" כתרגומו.

והרמב"ן ז"ל כתב ד"בספרי לא אמרו אלא "מגיד שחזור לנעילת שערים ולעבודת בני גרשון" ולא אמרו שחזור לשיר והוכיח הרמב"ן מכמה ראיות שנפסל אף לשיר, ובאמת מפורש כן בזוה"ק (פרשת ויחי רמ"ט) עה"פ (ישעיהו י"ז) "צהלי קולך בת גלים" שהרוצה לשיר לפני השי"ת צריך להיות קולו נעים וערב, ולכן הלויים הבאים מצד השירה והזמרה נאמר בהם "ומבן חמישים שנה ישוב מצבא העבודה" לפי שלא יערב קולו לאזנים כשאר חבריו.

ובמסכת אבות (ה' כ"א) איתא "בן חמישים לעצה", ופירש"י והרע"ב ז"ל "שנאמר בלויים "ומבן חמישים שנה ישוב מצבא העבודה ולא יעבוד עוד ושרת את אחיו" ומהו השירות שיתן להם עצה", ולכאורה יפלא שבפירוש החומש לא פירשו כן רש"י ושאר ראשונים אלא הביאו מ"ש בספרי חזור הוא לנעילת שערים וכו'.

ונראה לבאר בזה בדרך אפשר, בהקדם דברי הגמרא (ערבין י"א) דילין מקראי מניין לעיקר שירה מן התורה, ואחד מן הילפותות הוא מקרא "ולבני קהת לא נתן כי עבודת הקודש עליכם בכתף ישאו" ממשמע שנאמר בכתף איני יודע שישאו מה ת"ל ישאו אין ישאו אלא לשון שירה, וכן הוא אומר (תהילים פ"א ג) "שאו זמרה ותנו תוף" ואומר "ישאו קולם וירנו וגו'", ולכא"ו מה ענין נשיאת כלי הקודש בכתף לשירת הלויים בפה ולכא"ו יש מכאן אסמכתא לדברי הרמב"ן שמשעה שנפסל בן לוי לנשיאה בכתף שוב אין יכול לשורר.

ובש"ס (חולין כ"ה) יליף דאין השנים פוסלים בלויים בשילה ובבית עולמים "שנאמר (במדבר ד' כ"א) "לעבוד עבודת עבודה ועבודת משא" לא אמרתי אלא בשעה שהעבודה בכתף", והיינו שעבודת השירה הנקראת "עבודת עבודה" שהיא עבודה המכשירה עבודה אחרת אינה נפסלת בשנים אלא כשהעבודה בכתף משא"כ כשישראל על מקומם, [ועי' ברמב"ן שהקשה מגמרא זו על פרש"י], ומכל הנ"ל חזינו דהא דעבודת השירה תלוי' ועומדת בעבודת המשא בכתף היינו כל זמן שהיתה נשיאת הארון בכתף, אולם משכלתה עבודת הכתף שוב אין תלויים זה בזה וצריך נתינת טעם להבין הדבר כהוראת לימוד לדורות.

והנראה בזה בס"ד דאע"פ שעיקר עבודת הלויים היא בשירה ובזמרה וכמ"ש "והשב את העבודה וכו' ולויים לשירם ולזמרם", מכל מקום השמחה של הלויים היתה נובעת מקרבתם אל ארון העדות כי "פקודי ד' ישרים משמחי לב", ואף אותם לויים שלא היו במשא בני קהת היו נטפלים להם ומקבלים השראת השמחה והנגינה מכוחם, ולכן רק מי שהי' ראוי למשא בכתף הי' ראוי גם לשירה כי הא בהא תליא, ואע"פ שזוה"ק כתב הטעם דאין קולו ערב אכן יתכן שיש בזה כונה פנימית שקול ניגון ערב צריך להיות נובע מעריבות התורה.

וזהו שלמדו רז"ל מ"בכתף ישאו" אין ישאו אלא לשון שירה", כי רק ע"י שישאו בכתף את ארון הברית שמרמז לקבלת עול לימוד התורה עי"ז יזכו לשאת קול רינה ולשורר להשי"ת בלב שמו.

הרה"ג ר' יהושע לאנגווער שליט"א

משתמש כל השבוע עם לומפ של שבת

יש אנשים שצריכים תאורה בחדר בשביל התינוקות, וכשהולכים לישון צריכים שיהיה חשוך, ויש לומפ מיוחד לשבת שדולק כל השבת, ויש לזה מכסה כעין תריס, וכשצריך לאור מרים את התריס, וכשצריך חושך מורידו. ויש להסתפק באדם שמשמש בזה כל השבוע לא על ידי התריס, אלא מכבה את המתג, האם בשבת יצטרך להדביק את המתג, כי יש לחוש שמא ישכח ויכבה את המתג כמו שרגיל בימות החול, או שאין אנו גוזרים גזירות מעצמנו?

תשובה לשאלה משבוע שעבר

השאלה בקצרה: מי שלא הפריש כספי מעשה, ורשם על פנקסו כמה הוא חייב, ונאבד הפנקס, ואינו זוכר מה היה כתוב שם, כמה הוא חייב לשלם?

תשובה: נחלקו הפוסקים אם מעשר כספים הוא דאורייתא, או דרבנן, או רק מנהג בלבד.

מדאורייתא – כתבו התוס' בתענית (דף ט"ז ע"א ד"ה עשה) הכי איתא בספרי "עשר תעשר את כל תבואת זרעך היוצא השדה שנה שנה", אין לי אלא תבואת זרעך, רבית ופרקמטיא וכל שאר רווחים מנין, ת"ל 'את כל', וכתבו במנחת חינוך (סימן תעד) ובשו"ת **דובב מישרים** (ח"א סימן פד) שלדעתם מעשר כספים חיוב הפרשתו הוא מדאורייתא.

מדברי קבלה – בספר **חסידיים** (סימן קמד) כתב, הביאו את כל המעשר אל בית האוצר... ובחנוני נא בזאת (מלאכי ג') אותו המעשר הוא מעשר עני לתת לעניים מעשר מכל אשר ירויח אדם. וכתב בבית עולם משמע שפסוק זה הוא על מעשר כספים, ואם כן חיובו מדברי קבלה. וכן במדרי"ך (ב"ק רמז קצב) הביא שביורשלמי (פאה פ"א ה"א) למדים מעשר כספים מהפסוק במשלי (ג ט) 'לבד את ה' מהונך'.

מדרבנן – דעת הט"ז (י"ד סימן שלא ס"ק לג) שמעשר כספים הוא חיוב גמור מדרבנן, וכן הוא דעת הרבה פוסקים (מהרי"ל סימן נה, נודע ביהודה מהר"ק י"ד סימן עג) ובבב"ר יוסף (י"ד סימן רמז ס"ק) הביא דברי המדרש נחנומא (פרשת ראה סימן יח) "עשר תעשר", עשר בשביל שתתעשר, עשר כדי שלא תתחסר, רמז למפרשי ימים להפריש אחד מן עשרה לעמלי תורה.

ממנהג – בב"ח (י"ד סימן שלא) כתב, מה שאדם מעשר ממה שמרויח במשא ומתן כספים ושאר רווחים, אינו חייב בה לא מן התורה ולא מדרבנן, וכן כתב בשו"ת **חוות יאיר** (סימן רנד) שכיון שלא מצינו רמז בגמרא למעשר כספים, משמע שאין בזה חיוב אפילו מדרבנן, ואילו היה מדרבנן לא היו ישראל קדושים מקילין בה, עד שרק אחד מעיר ושנים ממשפחה נוהגין בה. וכן הסכים בפתחי תשובה (שם ס"ק ב) שכן מבואר בשו"ת **מהר"ם מרוטנבורג** (סימן עד) כדעת הב"ח שאינו מה"ת ולא מדרבנן ואינו אלא מנהגא בעלמא, וכן הוא בשו"ת תשובה מאהבה (ח"א סימן פז), וכן העלה בספר משנת חכמים, שאין למעשר כספים עיקר לא מה"ת ולא מד"ס, אבל אם נהג הוי כמו מנהג של מצוה שאין לבטל כלל אם לא לצורך גדול.

ויש בזה הרבה נפקא מינה למעשה, ואחד מהם, כשיש לו ספק אם הפריש מעשר כספים, והנהגה בכל ספק מעשר כספים כתב בנודע ביהודה (שם), שמשני טעמים אוליין לקולא, א. כיון שהוא ספק ממוון, ב. כיון שהוא ספק דרבנן.

אולם יתכן שאם כבר נהג כן כמה פעמים, כבר קיבל עליו כחובה, והוי כעין נדרי מצוה שחייב כבר מעיקר הדין, אלא שבכל מנהג הביא בשדי חמד (מערכת מ' אות רטז) שהקבלה היא על דעת המנהג, ואינו נעשה לדין דאורייתא. אולם בשו"ת חת"ס (ח"ב סימן ק) כתב, כל שמקבל על עצמו לעשות דבר מצוה הוה דאורייתא ונפקא מפין זו צדקה. ומטעם זה הוור הפוסקים כשמתחיל להפריש מעשר כספים כדי שלא יכנס לספיקות, יאמר שמפריש בל"ג, וממילא נשאר דבר זה על עיקר הדין שהוא ספיקו דרבנן לקולא.

ויעוין בשו"ת תשב"ץ (ח"ב סימן קלא) שנשאל על אדם שנדר ליתן מעשר כספים, ואמר הפריש ואחר זמן מרובה מתעורר לתשובה והתחיל לקיים את נדרו מהיום ההוא והלאה, ואינו יכול לשלם מה שהבטיח קודם, וכתב שמעיקר הדין כיון שכבר אכל את כל הכסף שהרויח פטור, כיון שהוי כמזיק ממוון עניים שפטור, ומכל מקום כדי לצאת ידי כל ספק ישאל על נדרו. ויעוין גם מש"כ בזה בשו"ת **רב פעלים** (י"ד סימן מה).

ולכן בעניינו כיון שכבר רשם על פנקסו, כמה הוא חייב, יתכן שהוי כעין נדר, והוציח לשלם עד שיצא הספק מלבו כדן ספק דאורייתא, אבל העצה היא להשאל על הנדר, ואז יוכל ליתן כמה שהוא חושב שהוא חייב, ויצא בזה ידי ספיקו לכו"ע.

ברכת כהנים (ב)

בשבוע שעבר עסקנו במצות ישראל להתברך מהכהנים, ואופן קיומה, עתה נמשיך כמה פרטים באופן קיומה, ונדון גם בהנהגות ישראל בשעת ברכת כהנים

בעלמין (שבטשע 20 נמצאים רחמים בכל העולמות), **ומאן דיבעי צלותיה בצעריה אתהפך ליה דינא לרחמי** (ומי שמבקש אז בתפילות על צערו מתהפך ליה דין לרחמים), **ובפמ"ג** (תיבת גומא חנוכה ד) כתב הטעם ג"כ כעין זה, "כי הכהן מתברך מה' ומוריד לנו את הברכה", ע"כ. מאידך במאירי איתא דאז בנשי"כ "הציבור" **מכוונין ביותר ואז יתפלל על עצמו ג"כ, והתורות חיים** (ב"ק נה) כתב הטעם שהחלום מתהפך בנשי"כ לפי שהחלום אחד מס' בנבואה וידוע שכל דבר רע מתבטל בס' וברכת כהנים כדמות נבואה וע"כ מתבטל נבואה קטנה בתוך נבואה גדול של הכהן.

סוג החלום: בגמ' מבואר שאינו יודע מאי חזא ונחלקו בזה מה הכוונה שאינו יודע. י"א שאינו יודע את **מהות החלום האם הוא טוב או רע** (כ"ה גירסת הר"ף והרא"ש שם וכו' במ"ב ק"ל ס"ק ו') ו"א שאינו זוכר את החלום אבל הזכר חלומו צריך להטיבו בפני שלשה (מהרש"א שם וכו' בערוה"ש שם). ולשון הזה"ק "דמצטער מהחלום" משמע דעל סתם חלום אי"צ לומר רבש"ע ורק באופן שמצטער.

זמן אמירת רבש"ע: הראשונים הקשו סתירה דבגמ' ברכות נ"ה איתא, לומר הרבש"ע בשעת ברכת כהנים ובגמ' (פסוקה ג) קי"ל שאין לומר פסוקים בשעת ברכת כהנים דכלום יש עבד שמברכין אותו ואינו מאזין, והרמ"א הכריע לאומרו רק בשעה שהכהנים מנגנים (ובב"י הכריע דמותו דמשום סכנה התירו, וחשיב שפיר עבד שמברכין ומאזין שמראה עצמו דמקבל ברכת כהנים), והמנהג שמונגנים אחר הקראת המקריא תיבה אחרונה של כל פסוק ואז אומרים הקהל הרבש"ע ואח"כ אומרים הכהנים תיבה אחרונה.

כשאין מנגנים: כגון בא"י בשאר ימות השנה, יש שכתבו שיאמר רבש"ע בשעה שהכהנים מברכים [ואף לדעת הרמ"א שס"ל בעלמא לא לומר דכלום יש עבד שאינו מאזין, מ"מ בא"י כיון שמגלה דעתו דביו"ט שמנגנים כן שומע ומאזין מותר משא"כ בחול אין נשי"כ אלא ביו"ט, כן פסקו הגר"ש ודבלצקי והגר"מ גרוס, ול' לפי סברא זו אף בכל יו"ט כשיודע שלא יספיק לומר הרבש"ע בשעת הניגון יכול להתחיל קודם].

כשאין כהנים: י"א בשעה שהש"ץ אומר ברכת כהנים (ב"י בשם מג"א) וי"א שיאמרנה בשעה שהש"ץ אומר שם שלום לסיים בהדי שליח ציבור ויענה הקהל, אבל לכתחילה לא יתחיל בשעת אמירת פסוקי ברכת כהנים (תמ"א). אם רואה שלא יוכל לסיים עם הש"ץ, יתחיל בשעה שהש"ץ אומר "ברוך" ואם לא יספיק יכול להתחיל אף בשעה שאומר הש"ץ או"א (מ"ב ס"י ק"ל ס"ק").

יש לחון בכמה אופנים האם יאמרו את הרבש"ע וכדלהלן: **אשה:** אשה שחלמה חלום רע תלך ותאמר הרבש"ע בנשי"כ (חו"א" – מעשה איש), כהן: כהן שחלם חלום רע אין צריך לעשות הטבת חלום דעצם אמירת ברכת כהנים מבטלים החלומות הרעים אך יכול לעשות הטבת חלום בפני ג' (חסד לאליהו). **המקרא את הכהנים:** אינו אומר הרבש"ע ויאמר אח"כ בשעה שהש"ץ אומר שם שלום (מ"ב קכ"ח ק"א), (מדובר במקרא שאינו ש"ץ, וכשהש"ץ המקרא, לא יאמר רבש"ע דהוי הפסק, אלא יתקור חלומו בעת ההיא ויעיל לו, כן הובא מהר"ק, ובשם הגר"מ גרוס מובא שיכול לבקש מחבריו שיאמר בשבילו הרבש"ע ויאמר חלום חלם פלוני), **מי שמתפלל עם הש"ץ:** המתפלל עם הש"ץ מילה במילה בלחש לא יאמר רבש"ע שהרי זה הפסק בתפילות (שבח"ל ח"ו י"ג דרך בברכות אמצעות אם נצח להוסיף).

אמירתה בשבת ויו"ט: בשבת אין אומרים רבש"ע, כי אין אומרים תחינה בשבת (מ"ב ס"י ק"ל ס"ק ד'), וביו"ט אומרים. **יוה"כ שחל בשבת:** י"א שלא יאמרו (שו"ת אגרות משה או"ח ח"ג סוס"י י"ח) וי"א שנהגה לומר שאין לאסור תחינה ביום שבוכלו עוסקים בתחינות (תשובות והנהגות ח"ה ס"ה קצ"ד). **"אדיר במרום שוכן בגבורה, יהי רצון שתשים עלינו ועל כל עמך בית ישראל חיים וברכה למשמרת שלום..."**

עמידה: אף דלענין עמידה לכהן המבקר היא לעכובא, מ"מ הציבור השומעין אין חייבים מעיקר הדין לעמוד כמובא בזה"ק (נשא, קכ"א) "בהריא שעתא דכהנא פריס ידיו צריכין עמא **"למיתב"** בדחילו באימתא". מ"מ המנהג שהכל עומדים וכן משמע באשכול ומאירי (מ"ב שם סק"א).

פני העם כלפי מטה: בשעת ברכת כהנים יהיו פני העם כלפי מטה כנגד הארץ כאדם העומד בתפילה. (רבינו מנחם על התנ"כ פ"ד ה"ז, מקור חיים לתרו"י ס"י קכ"ח ק"א).

צירוף הידים: הרצוה שתיענה בקשתו מן השמים יעמוד כנגד הכהנים בפרשם כפיהם לברך את העם ויצרף ב' כפות ידיו ויפשטם כמקבל בהם דבר ובעת ברכתם יתהרר הבקשה ובודאי יענה מן השמים (כן הובא בס' הדין להגרא' לופיאן ולא נמצאתי מקור קדוש לה).

אמירת פסוקים: בשעה שהכהנים מברכים יכונו העם לברכה, וע"כ ישתקו ולא יאמרו שום פסוק, שאם יאמרו לא יוכלו לכיון, דכלום יש עבד שמברכים אותו ואינו מאזין לברכה, (יעוין בשו"ת משיב דבר ח"ב ס"י צ"א שהביא מקור נפלא לחיוב הכוונה), ויש לנהוג שלא לומר פסוקים כלל, גם לא בשעה שמאריכים הכהנים בניגון, ולא בשעה שהש"ץ מקריא לכהנים (מ"ב ס"י קכ"ח סק"א), וכ"ש לא לשוח שיחה בטילה או ללמוד או שמו"ת או לומר תהילים מטעם דכלום יש עבד וכו' (יוסף אומץ תת"י). אמנם הנוהגים כן לומר הפסוקים יש להם על מי לסמוך (יש משמעות על כך מרמ"ע פאנו ועוד). **לעין בפסוקי ברכת כהנים:** מצוה מן המובחר לעיין בפסוקי ברכת כהנים בשעה שמתברך מהכהנים שע"ז נעשה כלי מוכן כדי לקבל קדושה (מקור חיים לתרו"י).

איסור הסתכלות: בזמן שבהמ"ק היה קיים, שהיו מברכים בשם המפורש היה איסור מדינא להסתכל בכהנים אפילו מעט, משום ששכינה שורה על קשרי אצבעותיהם של הכהנים. **בזמן הזה:** איסור הסתכלות בפניהם ובידיהם הוא משום חשש **היסח הדעת** מהברכה, ומעיקר הדין אין איסור אלא הסתכלות מרובה שיכול לבוא להיסח הדעת, אבל מ"מ נהגו איסור להסתכל אפילו מעט זכר למקדש, וכיון שנאסר מטעם היסח הדעת כ"ש שיש איסור להסתכל במקום אחר (מ"א שם) אך ראינו קצת במקום אחר אין לחוש (פמ"ג א"א סק"ה) וכמו"כ מי שיועד בעצמו שאף אם יסתכל בכהנים לא יסיח דעתו מותר לו להסתכל בהם (אור זרוע ח"ב סוס"י תת"א ע"פ הירושלמי).

כשפניהם של כהנים מכוסות בטלית: כהיום שהמנהג הפשוט שהכהנים מכסים פניהם וידיהם ע"י טליתות לא שייך כלל איסור להסתכל ואין צורך לעם לשלשל טליתותיהם על פניהם, מ"מ נהגו לכסות פניהם בטליתות כדי שלא יביטו אנה ואנה ויסיחו דעתם מן הברכה (יוסף אומץ תת"י).

ישר כח: מנהג נכון לומר לכהנים "ישר כח" ביידיהם מן הדוכן מצד הכרת הטוב לכהנים (מ"ב שם סק"ס, מטה אפרים תקצ"ב ס"א). [הכהנים אסורים לענות "ברוכים תהיו", מצד איסור בל תוסיף (הר צבי ח"א ס"ב והערה"ש מתיר)].

ישראל בברכת כהנים: נחלקו בזה הפוסקים, י"א דאין איסור אלא כשנושא נשי"כ רגיל ולא באמירת פסוקים (ב"ח), וי"א דאף באמירת פסוקים עובר בעשה. ומנהג ישראל לברך את חבריו כגון אב לבניו בליל שבת, או מטעם שס"ל כהב"ח, או מצד כיון שתקנו נשי"כ בתפילה כשמברך שלא באמצע התפילה והוי כמכוין שלא לקיים מצוה זו אלא כברכה בעלמא (ב"ח ס"י קכ"ח ס"א). ויש שהחמירו כמנהג הגר"א לברך ביד אחת על הראש ולא בשתי ידיים. **הטבת חלום בברכת כהנים:** מקור: בגמ' (ברכות נה) "הא מאן דחזיא חלמא לא ידע מאי חלום קמי חבין בעינא דפרסי דייהו ולימא הכי ריבונו של עולם אני שלך וחלומותי שלך" וכו'.

טעמו: הטעם שדווקא בברכת כהנים בזה"ק (נשא קמד) איתא הטעם "דהריא שעתא אשתכחו רחמי

"יחיד חי העולמים"

ביהמ"ד היה כמרחקה וכדוד של תבשיל לוהט המונח ע"ג האש. הקולות לא יחדלו והלהב עלה מאליהו בהתלהבות. אש קודש בתפילה ורוחת בנוסח הקרלינאי השואג. זקנים עטווי שיבה עמדו כשיד ימינם על אזנם ובקול לא להם זועקים בתפילה, לצד אברכים ופרחי חסידים שגופם מתקמר לאחורם כקשת וקולם מטפס לגבהים באופן מבהיל. תפילת שחרית בצל הרה"ק **הבית אהרן מקראלין**. ההלך שנכנס בהססנות לביהמ"ד עטוף בטליתו נרתע בתחילה מקול ההמולה ומסגנון התפילה שלא הורגל אליה, אך עד מהרה הוא נשאב כולו לתוך הקלחת הרוחת של התפילה.

עבודת הקודש של הבית אהרן בתפילה, היתה באופן שלמעלה מדרך הטבע והשגת אנוש. בכוחי כוחות וקולי קולות הוא היה עומד בצלו כמלאך משרת **"ייעדע ברוך שאמר קאסט מיר א קנאארט בלוט"** - כל ברוך שאמר נוטל ממני ספל דם. כי אכן ברוב כוחי הכוחות שהיה זועק בתפילה היה כוהה דם במסירות נפש.

והיה בתפילתו מרום אתו את כל החסידים המסביבים אותו כחומה, ומשפיע עליהם אש קודש להרבות ולהתאמץ בהתלהבות התפילה בחמימות ובקול גדול. בכל יום ויום היה נישג לפני התיבה לתפילה מתחילתו, בזעקת "לעולם יהא אדם יר"ש", וכאשר היה מגיע לברוך שאמר היה מסתובב לקהל ופניו להבים והיה זועק בשפה הרוסית **"פ"ע זשא"ר!"** - "הבו אש!" וכך היה פוצח בשאגה ב'ברוך שאמר והיה העולם'.

כאשר היה מסיים בזעקתו הידועה "יחיד חי העולמים מלך משוכח" וכו' היה כל לב מתפלץ ונרעד כל נים בגוף, וכאשר אמר חתנו הרה"ק **מסאדיגורא** אחר שנסתלק למגינת לב כל ישראל: **"יחיד חי העולמים" וועט אייביג זיין, אבער אזא יחיד חי העולמים וועט מען שוין קיינמאל נישט הערן**.

היה זה ביום מן הימים, חסיד חב"ד נקלע לעיירה קארלין, הוא חיפש בית מדרש להתפלל תפילת שחרית, רגליו הוליכוהו לבית מדרשו של הבית אהרן. התפילה כבר הייתה בעיצומה, הקהל הרוגש היה כמהלך על גחלים בוערות באש התפילה, ועל כולם התנשא קולו של הבית אהרן בקול תפילתו הרמה הממייסה כל לב.

בתחילה נרתע הלה מהתפילה שלא הורגל אליה, אך עד מהרה נשאב בהתלהבות התפילה של הרבי ששאבה גם אותו ורוממותו לגבהים. אחר שנשמע הקול מפי הקודש בקריאת ברוך שאמר והיה העולם כאשר הקהל מחרה מחזיק אחריו בעוז, סיים החסיד ברוך שאמר וחיה לשמוע את קול החזן מסיים 'מלך מהולל בתשבחות', אך משחלף זמן רב וקול התפילה המשיך להישמע בעוז הניח הלה שכאן המנהג שאין החזן מסיים בקול כל פרק, והמשיך בתפילתו בהתלהבות.

והנה כשהגיע ל'ויברך דוד' נרעד ועוית חלפה על פניו בשומעו את קול ה' בכח כקול מן קדם ש-ד', **"יחיד חי העולמים... מלך מהולל בתשבחות"!!!**

קבלת עומ"ש בפרטיות – ע"י כוונת המצוות

"ואקדים, מבואר עפ"י פנימיות, שארבע פרשיות שבתפילין מכוונות כנגד ארבע מדרגות שבמחזין דלמעלה, פרשת קדש לי כל בכור מכוון כנגד בחינת חכמה כי בכור מכוון על חכמה שהיא ראשית הספירות, פרשה שניה של והיה כי יביאך מכוון כנגד בחינת בינה כי שם כתוב כי 'ישאלך' בנך, ושאלה שהיא 'בירור ענין' שייך לבחינת בינה, ונודע שבחינת הדעת כלול מאהבה ויראה, כי הדעת מולידה את המידות, ולכן פרשה שלישית של שמע מכוונת לבחינת אהבה כמו שכתוב 'ואהבת', ופרשה רביעית שבו מפורט העונשין שייכת לבחינת יראה. וכעת נראה בלשון קודשו"ר.

"דרך פרט בתפילין ליבטל וליכלל בחינות חכמות ובינתו שבנפשו האלוקית בבחינות חכמות ובינתו של אין סוף ב"ה המלוכנת דרך פרט בפרשיות קדש והיה כי יביאך".

"וכיצד התבוננות זו תקרב אותנו לעבודת השי"ת מתוך יראת שמים? שואל פנחס'ל ומיד נענה: "דהיינו שלא להשתמש בחכמות ובינתו שבנפשו בלתי להשם לבדו" היינו, האדם נברא עם חכמה ושכל, והוא עלול להשתמש בהם בעיקר לדברים גשמיים דהיינו להתבונן איך להתקדם בענייני העולם וכדומה, ומתוך בלבול הדעת הוא עלול לשכוח שהחכמה ובינה שייכים אך ורק לעבודת השי"ת, ואת זה הוא צריך לחשב קודם הנחת התפילין שהנשמה שבמוחו עם שאר חושי וכוונותיו כולם יהיו משועבדים לעבודתו יתברך שמו".

"וכן ליבטל וליכלל בחינת הדעת שבנפשו הכולל חסד וגבורה שהן יראה ואהבה שבלבו בבחינת דעת העליון הכולל חסד וגבורה המלוכנת בפרשיות שמע והיה אם שמע והיינו כמו שכתוב בשו"ע לשעבד הלב והמוח וכו'".
"כאשר אלו הם פני הדברים, מקבלת מצוות הנחת תפילין פנים חדשות, שהוא גילוי דעת שהמוח והלב החכמה והדעת משועבד בלתי להשם לבדו, ואין לשום אף אחד אחר טענות ושייכות לזה".

"ומה בנוגע למצוות עיטוף בטלית? שואל זאנוויל.
"ובעטיפת ציצית יכוין כמ"ש בזהר להמשיך עליו מלכותו יתברך אשר היא מלכות כל עולמים וכו' לייחודה עליו מצווה זו והוא כענין שום תשים עליו מלך".

"כי אע"פ שכל המצוות בכללן הן בענין של קבלת עול מלכות שמים מאז, אעפ"כ יש ענין מיוחד בהתעטפות בציצית שבוה ממליכים את הקב"ה עתה עלינו, שזהו הענין של שום תשים, דהיינו המלכה בפועל בלי ההכנה והתבוננות שמביאה בדרך ממילא את ההמלכה, אלא ענין של מחשבה מפורטת על ההמלכה בדווקא".

"וכאשר נזכה לחיות כך ולהתחיל את היום עם כזה המלכה של הקב"ה עלינו, מובן שהמשך היום ילך בתר הראש עם קבלת עול מלכות שמים כראוי. השם יזכנו".

הארה

כאשר יתבונן שבכל מצוות השם ודברי התורה - בכלל, ובכל מצווה ומצווה - בפרט מלוכנת אור אין סוף עצמו, והוא בטל ונכלל בתוכו, יבטל האדם את רצונו וישתעבד כולו רק לעשות רצון אבינו שבשמים.

כמו מורה דרך מנוסה הסולל נתיב ודרך בתוך הסבך, כך ניצבים האותיות המאירות של התנ"א קדישא ומאירות נתיב באופן העולמי. ובכן, יושבים בני החבורה ומלבנים יחד את יסודות החסידות הנלמדים בפרק מא.

"זאת למדנו כבר", מסכם ר' לייב, "שהעיקר והשורש לעבודת השם היא קבלת עול מלכות שמים, כי היראת שמים היא ממליכה את הקב"ה עלינו והיא עושה מאיתנו עבדי השם. ועל ידי זה נבוא גם לידי סור מרע וגם לזעשה טוב, ולכן מידה זו כוללת הכל".

"וכיצד מגיעים לידי יראה זו? ראשית, ע"י ההתבוננות שהשי"ת ממלא עליונים ותחתונים והוא עוזב הכל ופונה אלינו כדי שאנו ניחד ונמליך אותו עלינו, ואנו כמוהו נשמעים אליו ומקבלים עלינו את מלכותו ולעבוד אותו בכל מיני עבודת עבד".

"ובהמשך לזה יתבונן - שה' ניצב עליו ומלא כל הארץ ומביט עליו ובוחר כליות אם עובדו כראוי - אשר גם מחשבה זו והעמקה בזה, תגרום לו לחיות חיים מרוממים מתוך קבלת עול מלכות שמים תמידית".

"כעת ימשיך הרבי להדריכנו כיצד אפשר לבוא ע"י מעשה המצוות עצמן, וההתבוננות בהם, לבוא לידי יראת שמים וביטול להשי"ת".

"וגם יתבונן איך שאור אין סוף ב"ה הסובב כל עלמין וממלא כל עלמין הוא רצון העליון הוא מלוכנת באותיות וחכמת התורה או בציצית ותפילין אלו ובקריאתו או בלבישתו הוא ממשיך אורו יתברך עליו דהיינו על חלק אלוך ממעל ובתוך גופו ליכלל וליבטל באורו יתברך".

"כאשר אנו לומדים זאת, מבאר ר' לייב, "אנחנו יכולים לקבל שמץ של הבנה בדרכי רבותינו שכאשר נגשו לעשיית מצות ה' ולימוד תורתו הק' היו מלאים כיסופין והתלהבות, כי כאשר נישגים למעשה מצווה מתבוננים איך שהשי"ת בעצמו מלוכנת בתוך הטלית ותפילין שלפנינו, או בתוך אותיות התורה שאנו נישגים ללמוד, וכאשר אנו נקיים את המצווה, הרי נמשיך עלינו את אורו יתברך וכמו נר שכאשר פוגש באבוקה הוא בטל ונכלל בתוכו, כך גם הארת הנשמה האלוקית אשר בתוכנו, כאשר היא נפגשת עם אור השם, הרי היא תיבטל ותיכלל באורו ית".

"וכאשר מתבוננים לפני המצווה שאנו בעצם הולכים כעת להבטל ולהכלל באור השי"ת, אזי נישג למעשה המצווה מתוך קבלת מלכותו יתברך ומתוך יראת שמים, כי הרי אם האדם מסכים בלבו ועכ"פ במוחו להיות בטל לגמרי אל השי"ת, הרי פשוט ומובן שכתוצאה מזה הוא מבטל את כל רצונותיו העצמיים אם הם סותרים את רצון השם, כי מעתה אין לו רצון עצמי כלל, רק לעשות רצון אלקי חפצתי".

"כעת", ממשיך ר' לייב בנעימה, "נצלול לרובד ועומק נוסף במימי הדעת של התנ"א קדישא, אחר שנתבאר לנו באופן כללי איך מגיעים לידי יראת שמים מתוך התבוננות בקבלת עול מלכות שמים בכלל ומעשה המצוות הכללית, כעת, יפרט לנו רבינו איך בכל מצווה ומצווה יש התבוננות מיוחדת המביאה אותנו לידי ביטול אל אור השם המלוכנת בתוך כל מעשה מצווה".

יעמדו על הברכה מצדיקי הרבים שהרימו תרומתם להוצאת הגליון

ידידנו הנכבד

הרה"ר **אלעזר ליפא זולדאן** הי"ו

לרגל חולדת הבן
למז"ט ובשעט"מ

ויה"ר שיראה ממנו ומכל יוצ"ח
רוב נחת דקדושה ובט"ס אבי"ר

ידידנו הנכבד

הרה"ר **ג'ר' עקיבא צויבל שליט"א**

לרגל נישואי הבן הכה"ח כמר מרדכי נ"י
למז"ט ובשעט"מ

ויה"ר שיראה הבן הבן עדי עד
ויראה ממנו ומכל יוצ"ח
רוב נחת דקדושה ובט"ס אבי"ר

ידידנו הנכבד

הרה"ר **ג'ר' ישראל דוד כהן שליט"א**

לרגל נישואי הבן
למז"ט ובשעט"מ

ויה"ר שיראה הבן עדי עד
ויראה ממנו ומכל יוצ"ח
רוב נחת דקדושה ובט"ס אבי"ר

ידידנו הנכבד

הרב **משה הלברשטאם שליט"א**

לרגל חובת הבן כמר יצחק אייזיק נ"י
לעול תומ"צ למז"ט ובשעט"מ

ויה"ר שיראה ממנו ומכל יוצ"ח
רוב נחת דקדושה ובט"ס אבי"ר